

BISERICA și ȘCOLA.

Foie bisericească, școlastică, literară și economică.

Eșe odată în săptămână: DUMINECA.

Prețului abonamentului :	Prețului inserțiunilor :	Correspondințele să se adreseze la Redacțiunea dela
Pentru Austro-Ungaria pe an . . . 5 fl.—cr.	Pentru publicațiunile de trei ori ce conținu cam 150 cuvinte 3 fl., pana la 200 cuvinte 4 fl. și mai sus 5 fl. v. a.	„BISERICA și ȘCOLA“
„ „ „ „ „ „ jum. an 2 „ 50 „		Îar banii de prenumerațiune la
Pentru România și străinătate pe an 7 „ — „		— „Tipografa diecesană în Arad.“ —
„ „ „ „ „ „ j. a. 3 „ 50 „		

DEȘCHIDERE DE ABONAMENTŪ

LA

„BISERICA și ȘCOLA.“

Foie bisericească, școlastică, literară și economică.

Eșe odată în săptămână.

Cu începere dela 1. Ianuarie 1883 deschidem un nou abonament la „Biserica și Școla.“

Rugăm dar pe on. abonenti, a căroră abonamentă a expirat cu finele anului trecut, ca se binevoescă a însinua de timpuriu înnoirea abonamentului.

Prețului abonamentului rămâne tot cel din capul foii, și adevărat :

Pentru Austro-Ungaria 5 fl. pe an.

Pentru Romania 7 fl. pe an.

Abonamentele făcute pe anul întreg, se pot plăti și în rate, pe jumătate ori pe patrare de an. Banii se pot trimite mai cu înlesnire prin asemnate postale (posta utalvány.) Ne rugăm însă ca numele, locuința, posta ultimă și cea principală să se însemne esact și legibil.

■ Totodată rugăm pre toți onorabili abonenti în restanță cu prețului foii, ca să-si achiteze cât mai cu graba datoria lor. ■

Arad, 2/14. Ianuarie 1883.

Redacțiunea.

Jurământul la cununii.

Tipul administrării unei taine (sacrament) deși este prescriș în Euchologion (molitvelnic), așjiderea e precisată în Tipicon și în celelalte cărți bisericesci — formula cultului Ddeesc și a ceremonielor; totuși în multe locuri aflăm abateri dela cele prescrișe, înnoituri și omisiuni

destule, cauate din dispușețiunile individuali ale administratorilor respective a cooperatorilor, ori sancționate prin usul continuu remasă dela antecesori. — „După cum va vré cel mai mare“ — e un drept acordat preoților în cele rituali — nu ca se abuseze de el, ci ca cu luarea în considerare a împrejurărilor, să se folosească de el spre a întocmi toate după bunacuiință și spre decora bisericeii. Sub dreptul acesta nu se pôte înțelege facultatea d'a introduce unele datine străine, neîndătinate în biserica ortodoxă, despre cari cărțile noastre bisericesci nu facă nici pomenire — și totuși aflăm, că mai vartos în parochiile, ce stau în coatin-gere aprpe cu papistania, s'au vritu datine apusene, ce nu s'au usuată nici odată în biserica resăritenă. — Nu e vorba aci despre unele măsuri și forme necesarii întrebuintate în mod excepțional între împrejurări estraordinare precum d. es. era jurământul, ce-lu depunea preoții noui sub actul hirotoniei lor — pe timpul când proselitismul amenința biserica, precum nu pôte fi vorba nici despre o formă rituală diu biserica cathedrală introdusă cu voea episcopului diecesan, pentru că tipicul ritualelor din biserica cathedrală servesce de model pentru celelalte biserici din eparchie: ceea-ce imi dă ansă la comunicarea șirelor acestora — sunt ingerințele celor necompetinți în vre-o funcțiune internă preoțescă regulată deja, carea dă esenței alta formă esteriă și carea nu e introdusă rațional.

O astfel de înnoitură nerațională și străină e jurământul, la care preoții din unele locuri provocă părțile ce pășesc la taina nunții. E nerațional, pentru că a jura nainte pe ceea-ce nu șii cum se va întâmpla, e un lucru nerumegat; dar dacă părțile cu timpul se despărțesc pe cale legală, — ce va fi atunci cu jurământul?! E străin acest jurământ, pentru că

jurământul preste totu stă în contrastu cu aședămintele năstre bisericesci (v. Mat. V. 34—37. — Iacobu V. 12. — Can. 94 a sin. VI. s. a.), cu atātu mai vĕrtosu e străinu în taina cununiei, căci nici într'o carte nu-lu aflăm tiparitu și deci nici nu scim cine? când? și pentruce? l'a întrodusu. — Ca cutareva preotū să se pōtă folosi în agendele sale preotesci de o datinā ca și acēsta, mai întâiu trebue să aibă auctorisare archierescă; acēstă innoitură apoi — dacă nu ar fi contrarie cu principiile bisericeii — ar fi să se întroducă în întrēga eparchie sau provincie, ca nu cumva ceea-ce într'unū locū e usuatū, într'altulū să scandalizeze. La cununii cu deosebire potū conveni crestini din diferite parochii și dacă parochienii dintr'alte locuri vĕdū unū jurământū, ce pe la ei nu este îndatinatū, se îndoescū despre valōrea lui și din capulū locului ilū „dechiară de apocrifū și nu credū în puterea lui; cu atātu mai vĕrtosu pășesce neraționalū acelu preotū, carele fiindū pofitū, sevĕrșesce taina nunțiu în altă parochie și acolo — fără a scirici după datinele locali — pune părțile dela cununie sub jurământū pe cruce și pe evangeliē, pe pāne și pe sare și le dictēzā cuvinte grōznice și mari, care nu se potrivescū într'o biserică, casa lui Ddeu. — Dar dacă s'ar întēpla, ca cutareva parte saū amēndouē — avēndū judecată sântōsă și inteligință destulă spirituală, — să denege jurământulū? — precum aū și fostū casuri spre acēsta, — unde e atunci auctoritatea preotului — și printr'insulū — a bisericeii?!

Nici unū jurământū să nu se facă cu ușorătate (acēsta se vede și din can. 29 a Stului Marelui Vasiliū); dar cine pōte întări, că jurământulū la cununii — s'ar face cu rumegare seriōsă! — mai multū — elu e effuința pressiuinei venite dela preotū, dela nuntași, dela întregū actulū cununiei. Însuși părțile pășitōre la cununie, mai vĕrtosu partea femeescă — la multe casuri suntū cu multū mai nemature, de cātū să cuprindă din deplinū însemnătatea jurământului, ce-lū depunū.

Dacă biserica apusenā are formulariū statoritū pentru jurământulū cununāndilorū, acēsta se pōte esplica prin aceea, că acolo procesele divorțiali se terminēzā la papa dela Roma, carele — precum se scie — își arōgă dreptulū a trimite „indulgințe“ în numele Dlui nostru Isusu Christosū — tuturorū fidelilorū sei, prin urmare și celora desfăcuti cu căsătoria, prin ce apoi dēnșii negru pe albū capētā iertarea pentru ori-ce păcatū și deslegarea de sub ori-ce jurământū anteriorū.

Usulū e după cum ilu face omulū, altcum usulū numai atunci e justificatū, dacă e raționalū. Vĕdūt'am preotū, carele „evangeliā lui La-

zarū“ o cetesce asupra mortului — din mormētū; va se dică: dacă mortulū se așeză deja în grōpă, preotulū așjiderea se pogōră în mormētū și stāndū pe sicriū, de acolo cetesce „evangeliā lui Lazarū.“ Întrebāndulū despre însemnătatea formeii acesteia, mi-a respunsū: „așa am apucatū, așa lasū.“ — Eū unulū încă nisuescū a conserva datinele „apucate“ — d. es. nu oprescū femeile a se cānta după morți — pentru dragulū celora de alte confessiuni, ba le îndemnū spre acēsta, pentrucă își are însemnătatea sa mitică, nu desmētū pre ōmeni dela prosternerii (mĕțanii), pentrucă suntū prescise și-si aū însemnătatea lorū rațională s. a. dar m'am miratū când am vĕdūtū pre unū confrate alū meū că de dragulū alorū 40—50 cr. se dejosesce și se face de rīsū pogorīndu-se în mormētū ca de acolo să dică evangeliā în contra regulorū higienice și polițiali, — nu mē pricepū și mē minunezū, cum de se află preoți, cari astādi să pună părțile cununānde la jurāmēturi, de ale carora urme nu dai în cărțile bisericesci. C—g.

Respunsū la epistola Patriarchului Constantinopolei.

[Continuare.]

În tomulū I-iū, pagina 177 a acesteii opere cetimū urmatōrele asupra acestui Canonū: „Din acestū canonū (XXXIV Apost) mai înainte de tōte se vede, că delimitarea hotarēlorū locale în administrația Bisericeii creștine, hotare numite eparchie (diocese), s'a începutū deja în timpurile Apostolilorū. Canonulū apostolicū la fie-care poporū (etnos, națiune,) ce compune o Biserică particulară saū locală, represintă cātiva Episcopi, din cari fie-carele dirige o parte din turmă (paroikia) încredințată lui, și carea constă din cātēva orașe sau sate (hora) iară toți Episcopii aū preste dēnșii unū Episcopū primate ca unū capū, carele este întēiulū între dēnșii (ho en autois protos). Cu privire la viaculū apostolicū și la timpurile cele mai apropiate de elū, episcopii primași sau cei întēiū în bisericile locale fără îndoială se socotiaū primii urmași apostolicii, puși de însuși apostoliū, cu deosebire în locurile cele mai însemnate ale țĕrilorū și provinciilorū, cunoscutē atunci: Iacov în Ierusalim, Timotheiū în Efes, capitala de atunci a Asiei micē, Tit în insula Critū, s. a. Inse numindū pre acesti Episcopi primași Capii ai Bisericelorū lorū, canonulū apostolicū dă a înțelege aici nu o putere a lorū, nemărginită și cu totul independentă, ci numai o principală protie, prioritate, întâietatea votului în afacerile bisericesci; căci precum episcopilorū subordinați nu li se permite a face nimica din cele ce ar avea o importanță deosebită, fără scirea și socotința capului, așa și însuși episcopulū capitalū i se inspiră a nu face nimica fără socotința și conglāsuirea comună a tuturorū episcopilorū. Ast-felū de acte, care convĕrșescū auctoritatea parțială a fie-căruiā Episcopū și cerū votulū și decisiunea principalelorū reprezentanți ai bisericeii, potū fi d. e. hotărârile dogmelorū credinței, compunerea canōnelorū și leguiriilorū pentru Biserică, alegerea Episcopilorū, judecata asupra

lor și altele asemenea. Iară fie-care Episcop eparhială ori diecesană, după canon, are primăția și autoritatea numai în cele, ce privesc la eparhia lui și la locurile ce aparțin ei. Canónele timpurilor următoare au confirmat această instituție apostolică (Sinod. I icum. 4. 6. Sin. II icum. 2. Sinod. Antioch. 9. ș. a.) De asemenea se poate observa, că canónele apostolice vorbesc numai despre o căpitanie parțială în Bisericile locale, dar nu arată nici un cap universal preste totă Biserica, — și nici măcar nu-l presupun; căci nu numai dirigerea Bisericilor și reprezentarea despărțită, — fie-care sub capul său, ci și pre-fie-care ast-feliu de capul său mărginesc prin votul comun al tuturor episcopilor locali. (tom. I. p. 177—179.)

În conformitate cu acest canon apostolic este constituită Biserica ortodoxă din regatul României, ai căruia locuitori sunt de națiune română. România este împărțită în opt eparhii sau diocese, dintre care — două Archiepiscopii și metropolii și șese Episcopii, anume: Mitropolia Ungrovlachiei sau a Munteniei, Mitropolia Moldovei; Episcopii: a Râmnicului și Noului Severin, a Romanului, a Buzăului, a Hușilor, a Argeșului și a Dunărei de jos. Conform canonului Apostolic, Archiepiscopul și Mitropolitul Ungrovlachiei, ca unul ce reșede în capitala regatului, este primul între toți ierarhii români, și are prerogativele de precădere, pentru care, pe lângă titlul de Archiepiscop și mitropolit al Ungrovlachiei, poartă și pe acela de „Primat al României și președinte al Sântului Sinod al Bisericii orthodoxe române.“ Așa este el considerat în regatul României și de clerici și de laici. Sub acest titlu se adresează către primul ierarh român ori cine are vre o afacere bisericească, relativă ori la administrația parțială a Mitropoliei Ungrovlachiei, ori la cea generală a Bisericii orthodoxe române. Mai departe, tot în conformitate cu canonul apostolic în chestiune, ierarhii noștri eparhiali, în chestiunile curente ale administrației lor bisericești se conduc de regulile stabilite mai înainte de Biserică și de uzul tradițional, clironomisit de la predecesori; iară în casurile, neprevăzute de practica anterioară, ceru deslegarea Sântului Sinod, unde se adună toți ierarhii țării: Mitropolii, Episcopii și Arhiepiscopii, în număr de 16, și ceea ce se decide în Sinod, aceea devine regula pentru toți, și pentru Mitropolii și pentru Episcopii. Sinodul se adună de două ori pe an, după hotărârea canónelor: primăvara și toamna. Așa se înțelege și așa se aplică în România canonul XXXIV apostolic, carele intră în legislația țerei; căci în spiritul lui și al altor canóne sinodale este făcută legea noastră organică, pentru constituirea Bisericii orthodoxe române a Regatului României.

b). Epistola patriarchală citează încă un fragment din canonul XXVIII al Sinodului IV-le icumenic, afirmând că Biserica română ar fi pusă de acel Sinod sub jurisdicțiunea patriarhiei de Constantinopole. Iată cum se exprimă Epistola în acest loc: „sub a căruia (thrónului patriarchicesc) jurisdicțiune cei 640 sânti părinti, cari au constituit IV-le St. Sinod icumenic din Chalcedon în Bithinia, au rânduit să fie supuși: „Episcopii din provinciile Pontului, Asiei și Thraciei, precum și Episcopii provinciilor mai sus șise (aflați) între barbari.“

Noi reproducem acest pasagi din canon, după Pidalion: „Numai Mitropolii provinciilor

Pontului, ale Asiei și ale Thraciei, deasemenea și Episcopii cei de la Barbarii mai sus șiselor provinciilor să se pună de către numitul prea sântul scaun al Bisericii Constantinopolitane: adică fie-care Mitropolit al provinciei lor menționate, cu Episcopii provinciei, trebuie să pună pe Episcopii eparhiei, precum este prescris de demneșele canóne. Iară însuși Mitropolii menționatele provincii trebuie să fie puși, precum s'a șis, de Archiepiscopul de Constantinopole, după ce se va face prin conglăuire, după obicei, alegerea și prezentarea lor aceluia.“ Așa dar canonul a hotărât, ca Mitropolii ce se vor alege în provinciile Pontului, Asiei și Thraciei să se prezinte la confirmarea Patriarhului. Totu asemenea să se urmeze și cu Episcopii populațiilor barbare, ce aparțin acelor provincii. Care sunt însă acele populații barbare, la care face alușine Sinodul icumenic din anul 451 după Christos? La acesta ne răspunde Pidalionul, sau cartea canónelor bisericești, publicată de patriarhia de Constantinopole la începutul viacului acestuia, și după carea avem și noi o traducțiune în limba română, — ne răspunde în comentarea acestui canon, că populațiile barbare din viacul V-le, pe ai căror Mitropolii și Episcopii Sinodul de Chalcedon îi pune sub jurisdicțiunea patriarhiei de Constantinopole, sunt: Alanii și Rușii. Prin urmare Canonul XXVIII al Sinodului IV-le icumenic, nu poate privi întru nimica pre regatul României din anul mântuirii 1882.

Canonistul rus, amintit mai sus, Archimandritul Ioan, iată cum esplică pasagiul cu barbarii din canonul XXVIII al Sinodului IV-le: „Sinodul a adăos încă în canonul său, că de același patriarch al Constantinopolei trebuie să se pună și Episcopii popórelor celor de alte seminții (ce sunt afară de imperiul roman), cari după dirigerea bisericească se numără la provinciile menționate în canon (eti de cai en barbaricos episcopi ton proeirimenon diokeseon): adică — Episcopii acelor locuri și popóre, care au primit învătătura credinței și botezul din Bizantia cea orthodoxă, și totu de la deasa au primit cei întei Episcopi.“ (tom. II. p. 315—316). Și după această esplicăție Patriarhia constantinopolitană nu poate avea pretențiune canonică de supremație asupra Bisericii române: căci Români n'au primit botezul și doctrina creștină de la Constantinopole, nici pre întâii lor Episcopi. Căci creștinătatea Românilor este mai veche, de cât chiar existența Constantinopolei. Români au venit în Dacia cu semânța creștinismului, încă din viacul 2-le după Christos. Semânța creștinismului adusă în Dacia, s'a dezvoltat aici prin propriile puteri ale poporului, așa în viacul al treilea, după mărturia lui Tertulian, Dacia era plină de creștini, și Episcopii Daciei au participat la primele Sinode icumenice. De aceea nici unul din scriitorii posteriori, cari au scris despre creștinarea diferitelor popóre din orientul Europei, precum despre Bulgari și Ruși, despre Unguri, Poloni, Litvani, nu amintesc nimic despre creștinarea posterioară a Românilor, fiind că ei erau deja creștini din viacurile primitive ale creștinismului. Constatăm dar din nou, că nici prin canonul Sinodului IV-le, nici prin altul vre-unui Sinod icumenic ori local, Biserica română nu este supusă celei constantinopolitane.

(Va urma.)

Pomul colorat.

(Ună viză interesantă ală unui bătrână preotă ardelenă născută în anulă 1800.)

Era într'o ȝi de vară fôrte frumôsă, când tôtă româtimea din Europa chemată prin ună cerculară ea fulgerulă de Iute, s'a adunată din tôte părțile de prin prejurulă Regatulă românescă dîmpreună cu cei de locă români, pe câmpulă Bucuresciloră. Cară precum auđiam grăindă nisece Domni, ômenă învêțați, ce priviaă preste adunare dintr'ună locă înaltă ca vêrfulă Carpațiloră, aceia ȝiceaă că ȝadunarea ar fi ca 10 miliône de ômenă.

Dar ce lucru de mirare iată, vedendă aică portă și auđindă grafulă unora care nică semăna a fi români, afară de cei din Moldova și din Tera românescă.

Ună vorbiaă unguresce, ună sîrbesce, bulgăresce, alții grecesce, țintăresce și muscălesce, pînre toți auđiam limba românescă mestecată pînre celelalte ce vorbiaă limba din provințele de unde era; dar toți se ȝicea că suntă români, nu mai de ună gre-ciți auđiamă că suntă: Cuțovlachă. Îmi făceamă închipuire că suntă la turnu vavilonulă celă dedemultă. Umblamă prin adunare și mă miramă uimită, abia puteamă țelni câte ună patriotă ardelenă, de care saltamă de bucurie vedîndulă cunoscută ală meă.

Între mișcările mulțimeă acăria marginile nu i-se vedea, veđă că începă a-se aduna îndesuiți ca chemați la ună centru, unde m'am trasă și eă cu mulțimea. Acolo era ună pomă înflorită, largă și înaltă de nu i-se vedea vêrfulă, și marginile ramuriloră eșite din trupina cea grôsă și bătrână, cu rădăcinile întinse departe grôse prin pămêntă; frunȝele late mari, colorate unele roșie ca sângele, altele galbine ca aurulă, și altele vînête ca cerulă senină nôptea. Și pe ele se cetia literile: *Nația Română*, de care toți se minuna.

Dintru acelă pomă, care dintre florile lui începuse a cresce fructe minunată de frumôse, se auđi numai odata ună glasă înfricoșată ca de tunetă strigăndă: „Auđiți! auđiți și înțelegeți fiă lui Traiană! Muma vôrtră: *Națiunea română*, carea v'a chemată, ea una este. Ce este dar? De voi frați nu vorbiți una limba mumeă vôrtre, ci se auđă între voi atâtea limbă străine ne înțelese vorbinduse?

La aceea respundea toți cătră pomulă din care nu-se vedea altă ființă ce vorbesce fără numai ce se auđia. Ună dintre noi scimă vorbi și limba mumescă ca români, dar cei mai mulți îndeobșce vorbimă limba conlocuitoriloră din provințele în care trăimă. Aci erau limbile mestecate, și multe neînțelese. Ungurenă ȝiceau: Noi vorbimă, cetimă, și scriemă românescce ca cei din Regatulă Românieă, avemă clerulă nostru română, bisericile române, cultulă divină se celebră în limba poporuluiă română, afară de o parte mare de români ce locuescă între ungoră din Secuime, creșeiți cu totulă în cultura ungurescă, cu limbă cu portă, cu năravă, din care mulți se alunecă și cu religia la ungoră. La astfelă de români de și preoții le slugescă ritualulă românescce, dar vorbirea populară trebe să o ȝică preotulă unguresce că românescce nu sciu.

Căpeteniile nôstre bisericescce cu intelința și-au dată silința și își daă neînecată spre desvoltare și cultură cu scolile, dar compatrioții nostri magiari cară acum domnescă țera, nu suferă altă limbă fără numai a Statulă [cea ungurescă.] Cu

limba nôtră românescă numai în biserică ne mai putemă folosi și mângăia. Statulă nostru Ungurescă înfluințandă și asupra școliloră nôstre românescce, mijlocesce atragerea la magiarismă cu stêrpirea românismului. Și așa româniă cât de voe cât de nevoe, ei sporescă numêrulă magiariloră. Intelința română dacă se opune cu apêrarea drepturiloră românescce nu mai potă încăpă a funcționa la nică ună oficiu, și așa caută a-se lăsa în favôrea ungurescă cu limba și cu tôte.

Asemenea se tînguescă pentru limbă, că asemenea pățescă cei dintre sîrbi, bulgari, grecă, și ruși, cu cară de și suntă români de aceeași religie, dar nu li este iertată a ține școlă, biserică, și nică ună institută națională românescă. Afară de fericiți români din Bucovina cară sub scutulă Austriacă se bucură de limba și naționalitatea sa liberă în biserică, școlă, și în tôte, în egală îndreptățire cu compatrioții loră Slavi și rutenă, avendă pe capulă bisericeă sale Archipăstoriulă adevêrată cu clerulă seă nu năiemită, de națiune străină de altă neamă precum cei din Sebia, Bulgaria, Macedonia, Basarabia, cară nică în biserică de o confesiune cu ei nu potă fi mângălați măcar ca cei din Austro-Ungaria cu limba sa. Noi dorimă să ne apropiemă de muma și frații nostri în literatură și limba mumescă; dacă suntemă români să vorbimă, să cetimă, să scriemă una limbă, în biserică, în școlă și în tôte afacerile ca cei de aică din locă și veciniă seă din Austro-Ungaria. Dar suntemă depărtați și neputinciosi, ca bolnavulă ce zăcuse pe pată de mulți ani, până când Mântuitorulă lumeă cercetăndulă, ȝicea: Dômne omă nu amă!

Cu aceste vorbiră, de toți româniă dîmprejurulă Regatulă Românieă aci adunați, se făcuse ună zgomotă și mișcări, până ce odată, iară se aude din pomă ună glasă nevêdută ca ună tunetă strigăndă: „Tăcere“! De care tôtă mulțimea a amuțită și căutândă spre pomă asculta cu atențiune, nimica alta vedendă fără numai pomulă din care se auđia vorbindă:

Auđiți și înțelegeți!

Muma vôrtră, *Națiunea*, carea ve grăesce cu durere și compățimire de mila vôrtră auđindă tênguirile și suspinurile vôrtre pentru apăsările ce suferiți, și nedreptățirile din partea veciniloră vostri, dar basată pe speranța, de Dȝeă alesului și întăritulă stată creștinescă Română Orthodoxă, v'am chemată pe toți fiă mei aică sub cerulă liberă, pe pămêntulă Românieă adunați sub parintesculă scutulă ală Maiestății Sale Monarchulă nostru blândă și înțeleptă, trimisă dela provedința a fi Domnitorulă Româniloră. Aicea dar să vorbimă și să ne conțelegemă.

Dacă Tatălă nostru celă cerescă a binevoită, a împărți și nouă talantulă seă de a fi și noi ună poporă cu limbă însușită și cu religie, între popôrele din Europa, să ne cunôsemă dêtorința de națiune, și talantulă ce ni-s'a dată se nu-lă ruginimă în pămăntă cu neglința, ci cu activitate să-lă înmulțimă, fiesce care în chemarea sa.

Suntemă așa dar români?

Avemă limba nôtră însușită. Între noi românescce să vorbimă, să cetimă, și să scriemă tôte afacerile nôstre, precum facă tôte alte popôre.

Pre tôte națiunile și limbile între cară trăimă le respectămă și le cinștimă, conform legă creștă-

nesci, ca pe vecinii, iară pe a noastră în măsura dîntaiu. „Tóte câte voiți să facă voue ómenii, faceți și voi lorú asemenea.“

Eú vè sfátuescú în parte, și îndeobște: pe vecinii vostri cari vè sílescú a învêța limba lorú, nu vè mániați pentru aceea, nici vè tulburați, cã nu vè este spre rêu, ci acelea limbii adoptate voue dela ei vor fi voue spre unú viitorii folositorii „Fiți numai înțelepți ca șerpui și blândi ca porumbii.“ Math. c. 10.

Învêțați limbile vecinilorú, cã cu aceea tra-geți iubirea lorú spre voi, și voi vè înbogățiți cu sciințele dela ei, care vor aduce voue unú viitorii fericitú. Cã veți fi ca o fântána bunã cu multe isvóre care pre mulți setoși póte adãpa, și nici o datã nu sécã avêndú multe și bune isvóre. Fântána însé, se fie bine dídruitã cu piatrã tare, ca nice când sã nu se póta ruina. Se înțelege: Cã simțul de românú cu limba sa mumescã, nici o datã, și la ori ce tẽmplare, sã nu uite de sine, ci se-í fie odorulú celú mai scumpú și mai prețiosú, dela nascere pãnã la mórte, cã Ddeú l'a creatú a fi Românú.

Cultivarea sã o cautați în capitala României, carea are a deveni sã fie magazinul de sciințe, precum era la Elini Athena cea dedemultú.

Și pentru ca sã puteți progresa în cultura naționalã, fãrã de împedecãrile vecinilorú vostri, faceți așa:

Pentru copii vostri faceți sã se tipãrescã cãrțile școlare curatú românescce dupã gramatica și Ortografia din Bucuresci, începêndú cu Abecedariulú care sã fie pe o parte românescce, iar pe cealaltã parte limba vecinilorú între care trãiti, avêndú pre învêțatorii din scólã bine cualificați, dupã cum cere timpulú și împrejurãrile de presentú. În Austro-Ungaria sã fie românescce cu unguresce și nemțescce. În Serbia, Bulgaria și Basarabia românescce cu sîrbesce (rusesce). În Macedonia, Thesalia, Epirú și Constanța românescce cu grecesce. În provinciile cu cei de o religie, sã fie totú așa și cãrțile cele bisericesci.

Atunci abuzurile, mânia, ura și cërta dintre Românii cu vecinii sei va înceta. Dușmânia vine la pretenie și frãție, vrajba la paciuire și bunã înțelegere.

De acolo fuge durerea, întristarea și suspinarea. Acolo dupã dîsa Isaiei prorocú: „În locul scafului sã va înalța chiparosulú, și în locul urzicei va cresce mirsina. Și va fi Domnulú numitú întru semnú vecinicú și nu va lipsi.

Atunci miculú statú *Romania* va fi între celelalte învecinate staturi din Europa ca „Pomulú celú rêsãditú lângã isvórele apelorú, carele rodulú sêu va da în vremea sa, și frunța lui nu va cãdê, și tóte ori câte va face vorú spori.“ (Psalm 1)

Muma vóstrã tare crede, cã prea creștinulú Regimú și Statú alú României, va da mãnã de ajutorii celorú lipsiți din prejurulú sêu vecini consãngeniți.

Terminãnduse graiulú cu acestea s'au mai auditú iarã tonulú celú dîntaiú strigãndú: „Audiți! Ați auditú? Ați înțelesú? Luați aminte! Ce ați vedutú, ce ați auditú, duceți cu voi, și mergeți cu pace, fiesce care la ale sale.

Atunci tótã mulțimea ca dintr'o gurã strigã Sã trãescã România! Sã trãescã Regele și Regina! Clerulú și poporulú! Ostașimea sã vieze! Într'acea s'au încinsú împrejurulú pomului coloratú, o horã de întrêga mulțime, cu unú cãntecú minunatú ne mai

auditú, a cãreia córdã saú marginea lãrgitã ajungea pãnã la Dunare, la Prutú și la Carpați. La bisericile din Bucuresci și din Iași trãgeau clopotele, care eú cu mirare auđindule, m'am deșteptatú în sunetulú clopotelorú dela biserica mea, în trasulú de diminéta, fiindú în patulú meú unde am adormitú!

Z. B.

Gratulațiune de anulú nou 1883.

Fericiți veți fi!
[Ev. Mat. c. 5.]

M'am fostú dedatú încã de când umblasemú la scólã, ca totdeuna la anulú nou sã gratulezú. Cãteva zile înainte de anulú nou descriamú toți școlarii de pe tabla cea mare gratulațiunea anului nou pentru pãrinți, și acéstã deprindere o fãceamú toți cu o veditã espresiune de bucurie.

Când sórtea mẽ destinase, sã fiu învêțatorii, nu mẽ potui desface de acéstã îndãtinare.

Mẽ simțiú fórte fericitú, când aflai, cã și școlarii mei, încã fãceau cu bucurie acéstã deprindere, și de 16 ani am totú continuatú.

La începutú dãdeamú espresiune singurú numai simțemintelorú de recunoscință a copiilorú cãtrã pãrinți; mai amênatú însã am cređutú de bine, a împleti între șirele gratulațiunei, care mulți pãrinți le asculta adese cu deosebitã bunãvoință fiindú eșite din gurița și pãna filorú lorú, am cređutú de bine dîcú a împleti printre șirele acestorú gratulațiunii de anulú nou și învêțaturii folositoare pentru pãrinți.

Sã nu se pãrdã nici o ocașiune pentru de a predica fericirea bietuluiú poporú fie acéstã chiar și prin proprii fii. Vorú asculta de fii lorú dórã aceea, ce nu vorú sã asculte de preotú și de învêțatorú.

Gratulațiunea o facú dîcere dupã dîcere mai întãiu cu școlarii conversãndú, apoi pre fia-care ca resumatú alú conversațiunei scriindu-o pre tabla cea mare. Școlarii o descriú asemenea dîcere de dîcere pre libelele lorú totú atunci, când scriú și eú, va sã dîcã o compunemú toți împreună.

De pre libelú apoi se descrie pre chãrtie pentru epistóle, se pune sub cuvertã, sã scrie adresa tatãloú.

În dîna de anulú nou o presentã școlariulú însuși tatãlui și celú-ce nu o scie de rostú, cere permisiunea, ca sã i-o citescã. Iacã gratulațiunea pentru dîna de anulú nou 1883.:

Iubițilorú și stimațilorú Pãrinți!

Cu dîna de ieri trecu iarãși unú anú, și se înceiarã 1882 de ani, de când s'a nãscutú pre lume fiulú lui Ddeú.

Astãdî, când se începe anulú nou 1883, vinú și eú cu cugetú bunú și cu inimã curatã, și rogú pre bunulú Ddeú, sã Vi dãruescã dupã bunãtatea Lui cea mare multã fericire, atãtú acum la începutulú anului, pre cum și sub totú decursulú lui.

Dar bunulú Ddeú, ca Parinte bunú alú tuturorú, dã toturorú tóte de o potrivã; însã totdeuna lasã mai multú aceluia, carele cu cumpetú bunú și cu dreptate se îngrigesce se aibã mai bunú și mai multú, și celui-ce nu se îngrigesce se aibã, nu-í va da Ddeú; pentrucã Elú a datú liberã voe la totú omulú.

Tóte bunãtãțile lumeri pentru noi, pentru ómenii le-a fãcutú bunulú Ddeú, și dacã ne vom nisui ca se le avemú, cu voință tare, cu cumpetú bunú și cu cređință în Ddeú tóte le vom dobãndi.

Dar omul și nu ajungă singure să îndeplinescă toate și să adune toate, câte sunt de lipsă pentru fericire. Pentru acea fiulul lui Ddeu a întemeiat biserica, arătându-și omenilor, că numai reuniți lucrându-și vom pute ajunge la fericire generală, de ore-ce fericire parțială pe lume nici nu poate fi, de câtă numai pe câte un momentu trecătorii.

Când toți oamenii ar fi lucrat în bună înțelegere pe temeiul pus de Isus Christos înainte de 1882 de ani, multe bunătăți ar fi agonisit pentru urmașii lor întru acestă perioadă de ani. Dar inatului, inatului multu rău a făcutu nouă urmașilor, și multe suferimă mai alesu noi Români, cari din pricina inatului, ce ne desbină, tare înderetă amă rămasă de alte popore.

Bunul Ddeu reverse darul său preste banii nostri părinți, ca înfrățiți prin iubire și lucrându întru dragoste, să ne pôtă cresce pe noi bine, pentruca și noi la rândul nostru să putem cresce pe nepoții lor și mai bine, și așa se ne apropiem totu mai mult de perfecțiunea, ce ne promite sânta evanghelie.

Atunci gratulațiunea noastră nu va fi numai o dorință golă și de o valoare restrînsă, ci va fi întră adevăr:

Anulă nouă ferice!

I. S.

D i v e r s e .

* **Diua Sântului Ioan** înainte mergătorii și botezătorii Domnului, fiind diua onomastică a Preasântului Domn *Ioan Mețianu*, atât autoritățile civile și militare cât și toate corporațiunile bisericesci din locu au adus onorurile și gratulațiunile lor înaltu Preasânției Sale Dlu Episcopu eparchialu.

* **Actu de mulțumire.** Subscrisulă aducă cea mai profundă mulțumire evlavioșei creștine Ana B. m. Knyazavički, carea a dăruit pe sama sântei biserică de aici unu rând de vestimente sacre, precum felon, epitrachilă, mânicețe, brâu și trei acoperiminte, în valoare de 150 fl. și unu antimisă în prețu de 15 fl. Asemenea aducă mulțumire evlavioșei creștine din Chichinda-mare Christina de Pirovici pentru două icone în prețu de 50 fl. dăruite și acestea biserică noastre parohiale. Valcaniū, 4. Ian. 1883. În numele comitetului parohialu: *G. Opreanu*, par.

† **Necrologu.** Zelosulă preotă gr. or. din comuna Seliște, în protopopiatulă Totvaradii, *Andrei Chineză*, a repausat în 28. Decemvre 1882 în etate de 31 de ani, și 4 ală preoției, în care timpu scurtu cu mult zelă a lucrat pentru înflorirea biserică sale parohiale și pentru toate interesele credincioșilor săi. Pe defunctulă îl gelesc 5 mititei copii dimpreună cu soția sa, cari rămaseră în mâna vitregă a sorții. Conform ultimei sale dorințe, de a se înmormenta în loculă său natalu, rămășițele pământesci ale defunctulă se transportară solemnă în vecina comuna Petrișu în diua de 31. Decemvre; fiindu trecut cortegiulă fenebră de unu numeru mare de preoți. Iară după săvârșirea ceremonielor funebre preotulă Iosif Cimperiu din Petrișu rostă o cuvântare, care storsă lacrimi din ochii tuturor celor prezenți. Fie-i sufletulă cu drepti și țărina ușoră. Unu spectatore.

Buletin meteorologic.

Diua.	Luna.	Presiunea aerului	Temperatura	Cerul
Sâmbătă	13. Ian.	764.3 mm.	2.6 ° R.	noru
Duminecă	14. "	763 "	4.5 "	"
Luni	15. "	764 "	4.4 "	plou
Marti	16. "	764 "	6.5 "	obdusă
Mercuri	17. "	770 "	1.5 "	noru
Joi	18. "	777 "	0.5 "	obdusă
Vineri	19. "	779.5 "	1 "	"

Concurs.

Pe baza conclusului a. Vener. Consistorii diecesană din 2/14. Decembre 1882 Nr. 3305. B. pentru deplinirea parohiei vacante de clasa III din *Iermata*, în protopresbiteratulă Șiriei (Vilagoșului) se escrie concursu de. alegere pre Dumineca dela 6/18 *Februarie 1883.*

Emolumintele sunt: a) una sesiune de pământu parte arătoriu parte fenațu, cu unu fondu intravilanu; b) birulă preoțescă câte 1 măsură dela casa cu pământu, jumătate grâu jumătate cucuruz; c) ștălele usuete dela 110 numeri de case.

Doritorii de a ocupa această parohie sunt avisați recusele lor instruate în sensul stat. org. și a regulamentului pentru parohii până în 30 Ianuariu 1883. a le subșterne la subscrisulă adm. protopresbiterală în Vilagoșu.

Dela recurenți să recere a se presenta într'o di de Duminecă sau serbătore în s. biserică din locu spre a-și arăta desteritatea în cantu și în cele pastorale.

Comitetulă parohialu.

În conțelegere cu mine: **Atanasiu Mera**, m. p. Administratoru protopresbiterală.

Pentru deplinirea parohiei vacante de clasa primă din comuna *Sâmbăteni*, se escrie prin această concursu nou cu terminu până la 6/18. *Februarie 1883*, când se va ține și alegerea.

Emolumintele împreunate cu această parohie sunt: Una sesiune de pământu arătoriu, birulă și ștălele îndătinat.

Dela recurenți se recere ca să producă testimoniū despre absolvirea a lor 8 clase gimnasiale cu esamenū de maturitate, despre absolvirea studiilor teologice, precum și testimoniū, că au depusu esamenul de calificatiune teologică, și sunt calificați pentru parohii de clasa primă.

Doritorii de a ocupa această parohie au a-și subșterne recusele lor adresate comitetului parohială până în diua susnumită Reverendissimului Domn Moise Bocșanu, administratoru protopresbiterală ală Aradului, în Kurtics, și până în diua de alegere a-se presenta în vre-o Duminecă, sau serbătore în sânta biserică din Sâmbăteni, spre a-și arăta desteritatea în cantare tipic și cuvântări bisericesci.

Sâmbăteni în 1/19. Ianuariu 1883.

Comitetulă parohială

Pe baza deciziei ven. Consistoriului eparchială din Arad, dtulă 2. Decembrie 1882. Nr. 3137. B. pentru deplinirea parohiei vacante de clasa III. *Sustra*, în protopresbiteratul Hasiașului, se scrie concursul cu termen de alegere pe **13/25. Februarie 1883.**

Emolumintele sunt: una sesiune de 30 jugere de pământ, 24 arătură, 6 fânețe — plăți în travilană de $\frac{1}{2}$ jug, fără casă, și $\frac{1}{2}$ jug. estravilană, apoi stola îndatinată dela 140 numeră de case.

Este de observat că sesiunea parochială este însărcinată cu o restanță de contribuțiune și de ecui-valență, remasă după reposatul acolo preotului Ștefan Dorea, — în suma de peste 260 fl. v. a.; afară d'acea cu spesele pentru regularea Begeului în suma de 24 fl. v. a. cari toate va trebui să le depureze fiitorul preot.

Recursele ajustate conform prescrierilor stat. org. și ale „Regulamentului,” și adresate respectivului comitetu parochial sunt a se trimite subscrișului protopopului în Belincz, p. u. Kiszetó; având recurență în vr'o Duminecă ori serbătoare a se prezenta în biserica din loc, spre a-și arăta desteritatea în cântări și tipicul bisericesc.

Sustra, 3 Ianuarie 1883.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu mine: **Georgiu Crăciunescu**, m. p. protopop.

Nr. 778 S.

Subscrișul Consistoriului oferă un *Stipendiu*, de 500 fl. pe trei ani unui tineru care se va pregăti în institutul agronomic din Ungarisch-Altenburg pentru profesura de agronomie la institutele diecesane de teologie și de pedagogie.

Petenții au să producă următoarele documinte: 1) Atestat de botez, că sunt români gr. or. 2) Atestat de maturitate de gimnasiu sau de școlă reală. 3) Atestat dela medic că sunt de constituție sănătoasă. 4) Atestat că afară de limba română mai posedă și limba magiară și germană în așa grad, ca se potă asculta prelegerile la numitul institut.

Mai departe, cel ce va câștiga acestu stipendiu se va deobliga a servi la preșesele institute diecesane cel puțin 10 ani de zile.

Petițiile înstruate cu atestatele de mai sus au să se trimită încoci până la finea lui *Iuliu 1883. st. vechiu.*

Caransebeșu din ședința consistorială ținută în 18. Noembrie 1882.

Consistoriul diecesan.

Ioan Popasu, m. p.

Devenind vacant unu stipendiu din fundațiunea fericitei *Elena Ghiba Birta*, pentru distribuirea lui se scrie concurs, cu termen până la **25 Ian. st. v. 1883.**

1. Dela recurență se cere să probeze: Cumcă sunt de religiunea gr. orientală, și de naționalitate română ori grăcă, născuți în careva din comitatele Arad, Bihor, Bichișu, Cianad; ;

2. Cumcă studiază în orecare institut public, cu succes distins, și au bună purtare morală, cum și că ar fi lipsiți de mijlocele trebuinciose.

3. Rudeniile fericitei fundatrice, și anume sucesorii acolori, cari se trag dela parintele testatorei Mihail Birta, fost parochu gr. or. în Bichișu, și și cele dela mama ei Ana Neamțu din Ienopolea, — ori unde s'ar afla, — vor avé preferință.

Recurenții la vreunul din aceste stipendii vor avé a-și înainta rugările lor, înstruite cu recerintele de sus, — subscrișului ca președinte alu comitetului fundațiunei Birta.

Recursele dela concursul din 10/22. Octomie 1882, să rețenu aici pentru a se lua în considerațiune și la acestu stipendiu.

Arad, 31 Decembrie 1883.

Ioan Mețianu, m. p.

Episcopul Aradului.

Pentru parochia *Spinușu*, cu filia *Papmezeu*, de clasa III-a sistemisată cu dotațiune corespondătoare, la aprobarea Venerabilului Consistoriu Oradanu de sub Nr. 972 B. a. c. se scrie concurs cu termen de alegere pe **23 Ianuarie** (4 Febr.) 1883.

Doritorii de a ocupa acestu parochie, până la 22 Ianuarie au să trimită recursurile provădate cu documintele necesare conform Reg. pentru parochii, Protopresbiteratului tractual P. On. Domnă Elia Moga, căci cele mai târziu întrate nu se voru primi, iară în ziua alegerii să se prezenteze la biserica din parochia matră.

Datu în ședința comitetului parochial ținută în Popmezeu la 9/21 Decembrie 1882.

În conțelegere cu mine: **Elia Moga**, m. p. prot. Popmezeului.

Se scrie concurs pentru ocuparea postului de suplinte învățătoresc pre lângă neputinciosul învă. Pavel Draganu, din comuna bisericescă gr. or. rom. confesională *Rusova-veche*, aflătoare în diecesa Caransebeșu, protopresbiteratul Bisericeii albe, comitatulu Carăș-Severin, amăsurat parintesei ordinațiuni consis. dtto 4. Mai și 18. Noembrie 1882. Nri 282 și 652 Scol. cu termen până în **20. Ianuarie 1883 st. v.** în carea și va fi și alegerea suplintelui.

Salariulu învățatorului este: a) în bani gata 73 fl. 50 cr. v. a. b) 56 Kgr. de clisă 30 fl. c) 56 Kgr. de sare 6 fl. d) 12 Kgr. de lumină 8 fl. e) 20 meți cucuruz și 12 meți grâu în natură, din acesta alegându suplinte învățătoresc va căpeta $\frac{2}{3}$ și $\frac{1}{3}$ va rămâne nepotinciosului învățatoru cât va trăi, pre langa $\frac{2}{3}$ de salariu mai are suplintele încă 20 metri de lemne din care are a-se încăldi amăsurat și școlă, 10 fl. pausal conferențiale, 10 fl. pausal scripturistice, grădină de legumi, două jugere de pământ arătoriu și cartir liberu.

Doritorii de a ocupa acestu post sunt avisați a-și trimită recursurile lor bine înstruate conform stat. org. bis. regulamentului pentru învățatori Pré On. D. protopresbiteru Iosif Popoviciu, în Iam până în 15. Ianuarie 1883 că cele târzie nu se voru considera. În fine recurenții sunt potiti a-se prezenta în biserica de a-și arăta desteritatea lor în cânt și tipic.

Rusova-veche, 20. Decembrie 1882.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu Protopopul tractual.

Se scrie concurs pentru vacanta parochie de clasa a III din comuna *Percosova*, protteratul Vêrșetului, cottul Timisiului, cu termen de alegere în **9. Ianuarie a. v.**

Emolumintele sunt: una sesiune de pământ aratoriu și stola îndatinată dela 75 de case. Se observă însă că alegându are a da 12 jugere din menționata sesiune, pentru împăcarea restanței însemnate de contribuțiune, pre mai mult ani până la totala despătire.

Doritorii de a ocupa această parohie sunt avisați a-și trimite recursurile instruite în sensul stat. org. bis. adresate comitetului parochial la domnul protopresbiteru Ioane Popoviciu în Mercina per Varadia.

Percosova în, 12/12 1882.

Comitetul parochial.

In contielegere cu dl. protter tractual.

Prin această se descrie concursu pentru deplinirea postului invetiatorescu dela scól'a I-a gr. or. rom. din comun'a *Socodoru*, inspectoratulu Simandului cu terminu de alegere pe *9/21. Ianuarie 1883*.

Emolumintele: in bani gata 300 fl. v. a. 10 orgii de lemne din care are a-se incaldi și scóla; 10 fl. v. a. pentru familatia, quartiru liberu cu 2 chilii și gradina de legumi.

Doritorii de a ocupá acestu postu sunt avisati a-si trimite recursurile lor instruate conform statut. org. inse poffindu-se și producerea testimoniului de limb'a magiara, adresate com. par. din Socodoru, inspectorului cercualu de scóle Moise Bocsianu in Curticiu.

Dela competentii acestei statiuni se poffesce ca pana la diua de alegere, se se presentedie in vre-o Dumineca séu serbatóre in santa biserică din locu pentru a-si aretá desteritatea in cantari și tipicu.

Socodoru 17/29. Decemvre 1882.

Comitetulu parochialu.

Contielesu cu: **Moise Bocsianu**, m. p. insp. scol. cere.

Pentru statiunea invetiatoresca din comun'a *Tomesciu*, protopresbiteratulu Fagetului, prin această se descrie concursu cu terminulu de 30 zile dela prim'a publicare.

Emolumintele sunt: 230 fl. v. a. banii; 10 fl. pentru conferintie; 5 fl. pausialu de scrisu; 8 orgii lemne din cari se se incaldiésca și scóla; 3 jugere de pamentu, quartiru liberu cu $\frac{1}{2}$ jugeru de gradina.

Doritorii de a ocupá acest post sunt avisati, ca recursurile lor instruate in sensulu stat. org. bis. și timbrate, se le substérna protopresbiterului tractualu pana la terminulu indicatu.

Tomesciu, in 18. Decemvre 1882.

Comitetulu parochialu.

In contielegere cu mine: **Atanasiu Ioanovicu**, m. p. protopopu.

Pentru statiunea invetiatoresca din comun'a *Farasestiu*, protopreb. Fagetului, prin această se descrie concursu cu terminulu de 30 zile dela prim'a publicare.

Emolumintele sunt: 200 fl. v. a. banii; 8 orgii lemne din cari se se incaldiésca și scól'a, 1 jugeru de pamentu, quartiru cu gradina de legumi.

Doritorii de a ocupá acest post sunt avisati, ca recursurile lor se le substérna, fiindu instruate conform dispusetiunelor statut. org. bis. și timbrate, pana la terminulu indicatu, protopresbiterului tractualu.

Farasestiu, in 16. Decemvre 1882.

Comitetulu parochialu.

In contielegere cu mine: **Atanasiu Ioanovicu**, m. p. protopopu.

In urma decretarei Venerabilului Consistoriu diecesanu din 20. Decembre a. c, nr. 3553. prin această se descrie concursu pe *capelan'a* sistemisata la parochi'a veteranului parochu Constantinu Copianu din *Almasiu*, — cu terminu pana la 30. Ianuaru 1883 in care di va fi si alegerea. Venitele incopciate de această capelania sunt pe jumetate din tóte venitele parochiali.

Dela recurrenti se poffesce a-se presentá vreodata in biseric'a din Almasiu si a-si substerne recursurile lor cu atestate valabile pentru parochie de clas'a II.

Almasiu, la 23. Decemvre 1882.

Comitetulu parochialu.

In contielegere cu: **Constantinu Gurbanu**, m. p. potopopu

Pentru ocuparea postului invetiatorescu dela scól'a conf. gr. or. rom. din comun'a *Macedonia*, protopresbiteratulu Ciacovei, comitatulu Torontalu, se descrie concursu cu terminu pana la *23 Ianuaru 1883 st. vechiu* in carea di se va tienea și alegerea.

Emolumintele sunt: 1) In bani gata 160 fl. 2) 40 meti de grâu, 3) pentru participare la conferintiele invetiatoresci 5 fl. 4) pentru scripturistica 5 fl. 5) $3\frac{1}{2}$ jugere pamentu, parte aratura parte fenatiu, 6) pentru materialulu de incalditu a salei de invetiamentu 18 fl. 7) cortelu liberu cu gradina de legumi.

Doritorii de a ocupa acestu postu sunt avisati recursurile lor instruate in sensulu stat. org. bis. a-le adresa comitetului parochialu, si a le substerne oficiului protopopescu alu Ciacovei in Obad.

In fine se mai recere, ca aspirantii in decursulu intre-timpului premergatoriu alegerii se se presinte in care va Dumineca ori serbatóre la santa bis. din respectiva comuna, spre asi aratá desteritatea in cantu și tipicu.

Macedonia, in 9. Decembre 1881.

Comitetulu parochialu.

In contielegere cu adm: protopopescu **Paul Iancu**, m. p.

Pentru ocuparea postului invetiatorescu dela scól'a conf. gr. or. rom. din comuna *Giulvez*, protopresb. Ciacovei, comit. Torontalu, se descrie concursu cu terminu pana la *16. Ianuaru 1883. st. v.* in carea di se va tiné și alegerea.

Emolumintele sunt: a) in bani gata 126 fl. v. a. b) 60 meti grâu, c) pentru conferintiele invetiatoresci 6 fl. d) pentru scripturistica 5 fl. e) 4 jugere pamentu și adeca 3 de aratura, și unulu fanatiu, f) 8 orgii de paie, din cari are a-se incaldi și sala de invetiamentu, g) quartiru și gradina de legumi.

Doritorii de ocupá acest post sunt avisati recursurile lor instruate in sensulu stat. org. bis. și adresate comitetului parochialu a-le substerne oficiului protopopescu alu Ciacovei in Obad.

In fine se mai recere, ca aspirantii in decursulu intre-timpului premergatoriu alegerii a-se presentá in vre-o Dumineca ori serbatóre la s. biserică din respectiva comuna, spre a-si aretá desteritatea in cantu și tipicu.

Comitetulu parochialu.

In contielegere cu adm. protopopescu: **Paul Iancu**, m. p.